

PREU.

5 CENT.

* * * * Farà una entremaliadura cada diumenge * * * *

ANY 1er * BARCELONA, 25 SETEMBRE 1904 * NÚM. 39

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11

BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any . . . 3 ptas.

Idem, un semestre. . . 2 id.

Extranger, un any. . . 5 id.

— Qui't 'vía de fer per 'qui Patarrell?

— ¿Y tu, nanet?

— Cap a Fransa.

— Donchs au tira jo't portaré 'l farcellet.

Desde fora

Molts m'han preguntat—
Y donchs Patufet que no
vols tornar a Barcelona?—
Sí que vull tornar, pero en-
care me queda un xich de
feyna que fer y la tinch de
deixar enllestida, puig no
sempre li ve bé a un hom
portar a cap lo que's pro-
posa y ja que hi soch no hi
vull deixar cap embasta.

Donchs si, com havia sen-
tit correr la veu de si farían
novas obras de restauració
del antich monastir de Sant
Pere de Camprodón, he dit
déixam anar a veurel, per-
que es cosa que s'ho val, y
a fe de mon que prou vol-
dría se procurés sa conser-
vació, puig massas vegadas
certs mals vents han sigut
causa de que's perdessen
molts dels monuments d'al-
tres épocas que venían a
esser preuhadas joyas y
bells recorts del passat de
nostra Catalunya.

Y tot pensant ab lo passat
y l'avenir de nostre patria,
me vaig deixar caurer a
Prats de Molló, la terra de

aquell barretinaire que tant
bé nos cantá lo gran mossen
Cinto:

So barretinaire
de Prats de Molló,
me diuhen cantaire
mes no canto gaire,
mes no canto, no.

Aixís diu lo poeta y hi
afegeix ab tot lo sentiment
de l'ànima:

Mont ofici es mort a Fransa
y en Espanya morirá
si nó serva eixa usansa
Vich, lo Camp y l'Ampurdá.
Si se'n va d'eixos paratges,
en firals y romiatges
ja ningú dirá als vehinatges
—Allí passa un catalá!—

Fuy barretinaire
mes ¡ay! jo no'n só.
Me diuhen cantaire
mes no canto gaire
mes no canto, nó.

Per rescabalarme del mal
rato que'm feu passar aquest
recort, me vaig esbravar
comprantme una barretina
nova, puig com lo meu plan
era fer una visita a la cata-
lana terra de Fransa, aixís
de passada farás més goig,
y a fe de mon no m'está bé'l
dirho, pero tothom m'aguai-
tava y jo que me'n alegraba
forsa, pero allá ahont la
vaig tenir grossa fou quant
al ésser a envistas de Ceret,
la patria del amich Delpont,

te me'l veig que'm venfa a rebrer.—¿Y có'm ho heu sabut?—¡Oh!—y si me'n va explicar de cosas, fins me tenia preparat un escrit que trobareu en aquest número. Seguit tots dos a la una di-hém: ¿Anirém á Sant Martí de Canigó? ¡Ja ho crech que hi anirém! y tal dit tal fet, pero avuy prou y fins la setmana entrant que si Deu vol vos acabará d'explicar l'excursió.

EN PATUFET

Carta de fora

Jaumet, aquí a Llerona
que be que s'hi está,
desde'l mati al vesore
¡quin modo de gosá!
M'aixeco de bona hora
allá entre sis y set,
esmorso com un primpep
y cap al bosch de dret.
M'assento á tall de moro,
y á l'ombra d'una alzina
estudio la gramática,
repasso la doctrina.
Un cop tinch la llissó
perfectament sabuda,
ne dono una volteta
y cap a fer beguda
y a reposar a casa
puig la *mamá* no vol
m'estigui al pich del dia
revent los raig del sol.

Y allá ab ma germaneta
juguém sense parar
fins que la *mamá* avisa
qu'es l'hora de dinar.
Menjem ab molta gana
y un cop s'ha pres café
a fer la mitjdíada
a l'ombra d'un pallé.
Com que ne vaig cansat
y fa molta calitja,
ne faig una bacayna
ben bé d'horeta y mitja.
Després cap a brenar
a alguna de las fonts,
de las moltas que hi han
per eixos encontorns.
En sent a l'hora baixa
pleguém lo cistellet
y ens en torném a casa
tot poquet a poquet.
Preném la fresca a l'era
y un cop se fa de nit
sopém una miqueta,
rosari, y cap al llit;
Y aixís de un dia al altre
ab pocas variants
se van passant las horas
que me semblan instantes.
Mes no't pensis per xó
que no passi cap pena
donhs ja sabs qu'en lo mon
no hi ha alegría plena.
Si n'es o no fundada
ja ho pots ben presumí,
fa mes d'una mesada
que no he pogut llegi,
lo nostre setmanari
y pera mes dissort
d'aquesta llarga ausencia
n'aviva lo recort
un nòy que hi ha aquí casa
un simpátich baylet
que n'es fidel retrato
del nostre PATUFET.

ALFONS.

A n'el nin PATUFET

Aixerit y jove company:
Som llegit la seva alegre
revista; de véuer com hi
parla vosté, y quins *sants* hi
posa, m'ha recordat alló de
quan, jo també, guimbava
pels carrers de Perpinyá.

Ja ben menut, era pera la
festa de Corpus, nos vesti-
tiam de capellanet ó d'esco-
lá, y de valent sembravam
l'or de las ginestas devant
del talem, mentres nos re-
galavam de tenir aprop nos-
tre la música del regiment.

Més tart, la maynada nos
aplegavam per la plassa de
Arago, y vinguinos fer a
bolas, ó saltar peu-ronquet,
al joch de batsana, ó nos hi
fer a l'escaybra.

Més grandot, me recordi
que m'atrevia un cop ó al-
tra, a me'n anar fora de las
fortificacions; aquí, pel di-
jous a la tarde, los *realets*
(de la parroquia de la Real),
y'ls *jaumets* (de la parroquia
de Sant Jaume), s'hi feyan
a la pedregada; quines co-
rregudes més bojas, llavors,
pera sa treurer d'uns y al-
tres. Y quan els *matheuets*
(de la parroquia de Sant

Matheu) s'hi posavan, lla-
vors era com a festa major,
ja que n'hi havia que sabían
manejar el mandró.

Mes tot aixó ja es ben llu-
nyá!

Amich Patufet, Deu li
conservi per molts anys la
seua franquesa y'l seu bon
cor de ninet catalá, y cregui
que l'aprecia son servidor
del Rosselló

J. DELPONT

—Jo't dích que'l carril corre més
perque te moltes rodas.

—Vaja donchs, ab lo cercle, que
només ne te una, si vull lo guanyo.

—Perque tú ets més gran, vaja
un mérit.

Lo pobre y lo rich

Trobávase un día en son camí un pobre llenyatayre y un rich senyor marqués. Lo pobre estava aborrit perquè son fill, excelent minyó y únich amparo que tenia en sa edat avansada acabava de sortir soldat.

Lo rich estava també trist. Una carta que encara tenia entre las mans li acabava d'anunciar las desgrácias de son fill, oficial d'un dels regiments que anaren al Africa.

Al trobarse, lo llenyatayre saludá al marqués y aquest li torná lo saludo.

Veyeu ara los distints pensaments que s'agitavan entre aquells dos subjectes, disposats per las malas noticias que cada un d'ells tenia, a judicarse ab tota severitat y per las solas apariencias.

"Vaja, y quina cara que fa aquest senyorás, se digué a sí mateix lo llenyatayre. Cóm desprecia als pobres perquè porta un magnífich vestit y nosaltres un jech vell y pelat! Estich segur

Quin caball que m'han comp at,
no's p't aguantar de magre
y si'l cabalco pobret,
queda fet una ensiamada.

que s'estima més a sos gos-sos que als pobres com jo; y que ab la meytat dels diners que cada any gasta per donar menjar als perdiguers y als llebrers, ne tindria jo prou pera comprar un substitut a mon fill. No sé per qué, mes jo que tinch tan bon cor, aborresch a aquets senyorassos.

"Deu men quart, pensava lo marqués, de trobarme de nit y en mitj del bosch ab aquest homenot! Quina cara tan feréstega! en ella está pintada l'enveja a pesar de

sos compliments. ¡ Ah! la casta dels bons pagesos se va perdent! ¿ Qui m'havia de dir, fa vint anys, que jo havia de trobar a n'aquesta terra patriarcal un home tan mal carat com aquest? "

Y sens pensar més en tal troballa, lo marquès continuava son camí y lo llenyataire arribá a sa cabanya qu'havia construhit al peu d' un gran arbre a la mateixa entrada del bosch.

Aleluya Mateu! exclamá Antonia, sa muller, tan prompte com lo vegé. Acabo de rébrer ara mateix la visita d'un bon senyor desconegut. M'ha dit que venia de la part del marquès de A... lo qual sabent que al nostre fill li havia tocat la sort de ser soldat, volia redimirlo. T'espera demá en sa casa de Camp.

D'aixó se'n diu un bon subjecte, exclamá Mateu; es una felicitat qu'aquest home hagi vingut a fixar-se en aquest país. Jo me'n alegro molt de tenir una semblant ocasió pera presentar-mhi puig que'ncara no'l coneix. No seria capás de fer-ne altre tant aquell altre cap gros ab qui acabo de ensopegar.

Antonia li preguntá de qui parlava y son marit li

contá ab breus paraulas, lo mal humor que li havia causat, lo trobar aquell senyor més inflat que una gralla.

La dona qu'era més caritativa que son marit, digué a Mateu que havia de guardar-se bé de judicar a ningú per una sola vista, y que aquell home del qui pensava ab tanta llaugeressa y tant mal, podia mol bé ser la mateixa bondat, ab altres rahons que li dictava son cor excelent; mes Mateu no torná resposta alguna.

L'endemá se'n aná a buscar los millors y més frescos ous que pogué trobar, única riquesa de la qual podia disposar pera fer un obsequi al seu benefactor, marxant molt content.

Lo feren esperar en una sala de rébrer que tenia las parets cobertas de hermosos quadros, retratos de cavallers plens d'armas, generals ab lluhents uniformes, consellers ab sas goliillas y perrucas empolvadas, damas superbas en trajo de cort, etc., etc., y a tots aquets personatjes, que Mateu veyá per la primera vegada, los trobava un cert ayre que no li era desconegut y que despertava en sa memoria records que no podia ben fixar.

Per fi, se presentà lo marqués y no pogué menos de fer un moviment involuntari de sorpresa al véure a Mateu.

Aquest, donà un crit d'exclamació.

Després, com Mateu tenia una ànima recta a pesar de que no hi havia massa *qui-ha-dalt*, se recordà de prompte de sos judicis temeraris y posantse als peus del marqués, li digué:

¡Cóm! ¡sou vos, senyor marqués! ¡sou vos lo que tant bé ha volgut ferme!

Si, jo soch. ¿Y qué té d'estrany que vulga fer bé a un honrat pare de família de qui tota la comarca'n parla favorablement! ¿Pera qué m'ha donat Deu un poch més de diner que als demés sino pera emplearlo dignament, després d'aténdrer a las obligacions y al decoro de ma casa? En est cas, aixó es lo que vull fer conservantvos vostre fill. ¡Deu vulga, continuá deixant escapar un gran sospir, que tots los fills se semblin al vostre y que sia tan fácil de rescatarlos!

Llavors li contà Mateu los mals pensaments que havia tingut quan va trobar al marqués y com est va aïrentat y arrepenit d'ha-

ver judicat tant mal a un home tan bo.

Lo marqués li allargá alashoras la ma.

No vull ser menos franch, li digué; ma confusió al véureus tan agraphit no es menos que la vostra:

Y lo marqués li contà també lo que d'ell havia pensat.

Y pregunto, aymats lectors; ¿tindrém ara necessitat d'afegir alguna reflexió al present exemple perque nos servesca de lliçó? No ho creyém pas, puig que nosaltres mateixos podrém fácilmente aplicarnos lo güento, com se sol dir; tant més, quan Deu nos ensenyà lo molt que debém guardarnos de fer judicis temeraris, ó de judicar malament als nostres semblants.

La major part de las vegadas nos posém en gran perill d'equivocarnos donant entrada en nostre cor a sentiments d'antipatia, de repulsió, de allunyament, de despreci y fins tal volta de cólera, que tots son grans defectes qu'enturbian la tranquil·litat de la nostra consciencia... y tot ¿per qué? per haver potser passat prop de nosaltres una cara que no'ns agrada.

C. DEL P.

—Hont vas per'qui Plegamans.
 —Que tal, amic!h Serraclara,
 ab que trafequejas ara?
 —Faig nego i en gros de grans.
 —Ja se't coneix ab la cara.

Sembla que a empentas
 los treguin de fora.

Han sentit uns quants dies
 frescos y... cap a Barcelona
 falta gent, y'ls empresaris,
 que tenen un nas més fi
 que'ls gats, ja s'hi han es-
 pavilat ara, ja, a inaugurar
 temporadas. Com qu'estém

en plenas festas de la
 Mercé, tots s'han do-
 nat bona manya en
 dar a coneixer las
 obras... de reforma
 que han fet en sos res-
 pectius teatres, y, es
 clar, aixó es un reclám
 avuy día, perque las
 obras que's represen-
 tan... son lo de menos.

L'un ha posat tres
 llums de gas més en
 un corredor, l'altre ha
 obert una finestra per
 que, en cas de foch,
 pogués sortir ab des-
 ahogo..... no'ls espec-
 tadors, sino'l fum que
 podria ofegarlos; aixis
 podrán morir, cremats
 sí, pero sense la inco-
 moditat del fum. L'al-
 tre ha fet una paret

nova pera posarhi anun-
 cis y ha posat un vidre en
 una comuna perque'ls con-
 currents no s'encustipin. Un
 altre ha pintat las parets de
 vert per estar més en ar-
 monia ab lo que's represen-
 ta en l'escenari y ha fet
 comprar estoretas y brasers
 perque'ls pochs espectadors
 que hi van no's quedin en-
 rampats de fret. Fins n'hi
 ha un que ha comprat es-
 pelsadors pera fer la llim-
 piasa, innovació que l'em-
 pressari la conceptúa com

un luxe, puig que may en son teatre s'havia tret la pols de las butacas; únicament se'n encarregava l'espectador quan hi seya. Ab los presents datos ja us fareu bon càrrech del magnífich aspecte que aquest hivern tindrán nostres teatres. D'obras dramáticas, cómicas, líricas y ballables n'hi haurá pera tots los gustos y á la altura de las circunstancias, que'n materia de respallar al públich, enlluhernantlo com a un pagés, d'aixó tots los empresaris ne saben la prima; fins lo Teatre Catalá ens ha volgut enganyar com a xinos ab son cartell, posanthi lo nom d'En Borrás ab lletras ben grossas: sapiguent que no hi ha de trevallar.

Y aixó'm prova una cosa: o que al teatre Catalá no contan ab elements propis pera sostenir l'afició de la concurrencia y tenen de anunciar actors de fora casa porque'ls fassin de reclám, o han volgut gastar una broma ab lo públich que de bona fé creu ab las propagandas barrueras al istil

—Quimet no ho fassis encare.

—Perque no?

—Lo gat miola,
y es capás de di a la mare
que trenquem la guardiola.

dels espectacles del Paralelo.

Y fent referencia a aixó, ara us vull contar un cas que'm va passar a mí una vegada que vaig estar a París.

Tenia molta nomenada en aquella época una célebre cantatriu a la que tothom admirava y que a mí també m'havia fet entrar en ganas de sentirla. No tenia present ahont trevallava, pero sí que'm recordava del seu nom porque tothom ne parlava.

Una nit passo per una

rue y'm veix en la porta d' un teatre un gros cartell ab lo nom de la *fulana* ab lletras de tres pams; ja'n vaig tenir prou: entro y... va passar una hora..... dugas..... tres.. y la senyora no sortia. Creyent que ab la pressa d'entrar havia llegit lo nom malament, surto a fora y, efectivament, deya'l nom de la cantatriu, sols que a baix, ab lletras quasi il·legibles, deya: *Ja no canta aquí.*

CISTÓFUL

Acudits

Entre ganduls:

—Que t sembla, Quimet, ¿durarà gayre això del descans dominical?

—Ca, total 24 horas cada diumenge.

Moltas vegadas me diheu "*dispensa si no escrich be'l català*" y jo ho faig, porque desgraciadament no s'ensenya la nostre llengua en molts estudis. Pero com ara ha sortit un llibre que's molt convenient pera los que sigan estudiosos y vulgan aprendre el català, veu aquí que vos ho faig a saber.

S'anomena "*Resúm de Gramática Catalana*," y allí hi trobareu las principals regles de nostre gramática y després una colla de paraulas que'n general se diuen malament ab las sevas equivalencias tal com s'han de dir.

De manera, que'n Emili Vallés, autor d'aquest llibre ha fet una bona obra, y tant ho crech aixís, que vos la recomano per lo molt que ab ella hi podreu apèndrer.

D'ISOP

De l'arrogant mosca y de la superbíssima formiga

La mosca y la formiga altercavan ensemps sobre la sua preeminencia, pretenent

l'una ésser major excel·lència que l'altre; y comensant primer la mosca, exprimi aquestas paraulas: No sols m'ha volgut la Naturalesa igualar a tu, mes encara aventatjarme. Perque, ¿qui sino jo tinch potestat entre tots los irracionals animals, de menjar en la taula dels reys y prínceps. Jo sola gusto primer la sua exquisita vianda y tinch lo meu aposento sobre la sua real corona, y beso quan vull de las donas los delicats llabis. Respón la formiga: Tu vols ésser lloada del que't procura oprobiosa infamia, que ab tot que tingues tant excelents preeminencias, de las quals tant te gloriejas, es cert qu'ets fastigosa a tots aquells ab qui conversas, y no tens domini sino en lo fervor del estiu, y senyaladament en la calurosa justa. Mes jo, en estiu y en hivern, me conservo saníssima, per ahont, vivint ab grandísima fecunditat y alegria, excedesch en innumera·bles excelencias.

Exhorta aquesta faula que lo qui vol disfamar als altres, per lloar així mateix, oprobi y vituperi. *Lo qui massa se lloa se disfama.*

COLABORACIÓ INFANTIL

Conversa

—Deu los guart, sabrían dirme si es aquí a can PATUFET?

—Aquí es, pro com qu'ha fet tanta y tanta de calor ha sortit cap al seu poble per passar l'estiu mellor, mes si per cas li ha d'escriure li faré la direcció.

—Moltas gracias, agraeixo la seva amabilitat, mes per lo qu'hem de parlar de vosté crech qu'hem serveixo.

—Disposi de ma atenció

—Es lo cas que fa setmanas, sense deixar-ne ni una que gastant pluma tras pluma li envio fora epigramas faulas, quentos y altres versos y despres d'haver gastat 11 ans enteras de paper no he vist en lo PATUFET cap treball meu publicat.

—De tot lo que vost'e'm parla res no li puch contestar perquè'n tinch per publicar a prop d'una carretada mes contant ab lo que diu per complaurel una mica si alguna cosa m'envia ja li faré publicar.

—Moltas gracias, li agraeixo la seva amabilitat y sens mes me despedeixo pera anarmen a jugar.

M. VALLS (11 anys)

La caseta dels pobres

Una vegada hi havia en un poble una caseta mitj enrunada, feta ab trossos de mahó.

Un dia que'l noy se'n anava (com tenia per costum) a captar pel poble, la seva mare, que era molt reganyosa, li va dir que si al tornar no portava cap céntim, li donaria una pallissa.

Lo noy se'n anà molt trist per lo que li havia dit la seva mare y comensà a caminar, seguint tot lo poble y altres del voltant.

Al ser cap al tart, sols havia pogut arrebregar 5 céntims y un bossí de pa, que ab forsa ansia lo anava a portar a casa seva.

Mes, al arribar a casa, trobá lo cadavre de la seva pobre mare entre mitj de trossos de fusta cremada.

¡Podeu pensar, amiguets meus, lo trastorn que va tenir lo xicotet al quedar al mon sense pares!

Ara lo trovareu que va plorant per aquets carrers; ab aixó, si'l veyeu, feume lo favor d'aconsolarlo fentli una almoyna per l'amor de Deu.

LLUIS B. BOSCH.
(10 anys).

Invitació

Te faig present PATUFET
que avuy que som la Mercè,
te convido a veni a casa
a las postras y al café.
T'e taris al costat meu
contantnos alguna cosa
d'aquellas que tu ja sabs,
de las que tan riure forsa.
Un cop haurém fet aixó
a la sortija anirém
y ens posarém de renglera
ab los noys del meu carré.
Passarém per lo cubell
agatant lo que podrém,
trancà l'olla tapats d'ulls
y a fer ganyotes després.
A la nit hi haurá sardanas
hont tampoch hi faltaré
y un cop estarém cansats
cap a casa ens en'nírem.
Mes una cosa vull dirte,
que si res se fa d'aixó
dispensa que'l teu amich
no hi te cap ma'a intenció.

JOAN BADIA (14 anys)

Epígramas

Vare'ig véurer l'altre dia
a un company llepantse 'ls dits
y al punt vare'ig preguntarli:
—¿Q ie menjas bola?, noy Quim?
Y ell prompte va contestarme
tot content y reflexiu:
—No, que així son uns confits
del casament de can Cendra;
de bolas me'n solen dar
sols pel Juny y pel Setembre.

LLUIS ET SADURNI (14 anys).

Antonet Nimal se diu
un xicot qu'es de Pinal,
y quan ell son nom escriu
hi sol posar A Nimal.

ENRICH DOMÉNECH (12 anys).

Mort heroica d'un noy

Era una nit fosca y tenebrosa com una gola de llop. La pallissa perteneixent a uns pobres y honrats jornal·lers se cremava. ¿Per quí va ser ocasionat aquell incendi? ¿Va ser ocasionat per algún descuydat que passant per allí va espolsar la pipa? ¿Va ser ocasionat per alguna ma criminal que volgué augmentar la pobresa d'aquella desgraciada familia?

Aquesta despertá pe'l fum y per l'escalfor, sortiren a fora junt ab un fill anomenat Ramón, pu g no buscavan en aquells moments sino la seva salvació.

Un cop a fora, En Ramón se recordá que la seva germaneta, de quatre anys, encara era dintre.

Allavors, despreciant las flamaradas y'ls obstacles que se li presentavan, entrá a dins a buscar a la seva germaneta. L'agafá per la ma, mes, quan anavan pera sortir se desplomá la casa, quedant soterrats en las runas.

Aquells dos angelets pujaren al cel agafats per la ma, tal com moriren.

ERNEST CAPDEVILA Y ROIG
(12 anys)

ENDEVINALLAS

AB PREMIS

Xarada

Consonant n'es ma primera
metall n'es girat-segona;
y buscant en poca estona,
negació n'es ma tercera.
Si penseu uns quantis minuts,
trobareu com es cabal
un nom d'home en lo total
per cert dels mes coneguts.

ENRICH DOMENECH (16 anys.)

Baldufa numérica

3	7	4	las donas ne portan					
3	5	6	begudie					
1	5	4	pera liquis					
1	2	3	4	5	6	7	8	nom d'home
1	2	3	1	2	3	2	"	de dona
2	3	4	8	3	5	"	d'home	
6	2	4	7	8	"	de dona		
6	2	3	7	parentiu				
3	7	6	en las barcas					
3	7	nota musical						
5	vocal							

TOMASET CERMENO

Conversa

Escolta, Peret: ¿vols venir a boda de la meua germana?

— ¿Com, que's casa?

— Si.

— ¿Quina, la Maria?

— No, la que ja t'he dit.

SANTIAGO ESCUDER (10 anys.)

Endevinalla

Soch un fogó petitet
que m'encens en 'vent dinat;
del fogó tu ets xemeneya
ves, si m'oots endevinar,
que si no'm tens a la boca
massa prou que m'hi tindrás.

JOSEPH M. ALCALÁ

Geroglífich Comprimit

E. 1000. i.

GILET FARRÁN

Donaré tres premis que son:

- 1.er Un estoix de col·legial.
- 2.on Una capsa de colors.
- 3.er Un mirall de tres caras.

als que envihin la solució exacta de la Xarada, Bal·luta numérica, Convensa, Endevinalla y Geroglífich comprimit.

Si m'envian mes de tres solucions exactas las sortejaré pera veure a qui tocarán los premis.

CONDICIONS

Las mateixas dels anteriors concursos.

Admeteré solucions fins lo dia 4 de Octubre a las vuyt del vespre.

Los noms dels tres premiats se publicarán en lo numero 4.

CORREU

Medallas.—Francisco Gargallo.—Gil Farran.—Miquel Miró.—Alberet de Vilafranca.—Ramon Colomé.—Ramon Baixeras.—Magda Serra.

—Joan Baldiris.—Joseph Ros.—Pep Sisó.

Carbassas.—Santiago Escuder.

D'Administració.—Sidre Galtés, Manresa: Li envio los números que demana menys lo 3 qu'està agotat.—Joseph M.ª Bella, Vilallonga: cada setmana he enviat lo periódich, diguin los números que li mancan. Anotada la observació del apellido.—Magda Serra, será, seruida.

Na Práxedes Pellicer, s'aprofitará retocat.—Ricart Valls, val més que escrigui en prosa. Es consell de amich.—J. Bou, practiquis ab los dibuixos.—Victorinet Agustí, miraré d'aprofitarho — En Salvador Cotet, la Xarada es massa llarga.—Paullet, potser anirà retallat un bon xich.—Joseph O. Rafois, los seus dibuixos son molt contosos — R. Quadreny, miraré de aprofitar algun passatemp; no n'envihi mes perquè n'tinch per deu anys al menos — J. Recassens, los dibuixos no estant prou be, si n'envia fassils ab tinta xina. Ricart Valls, sa poesia Felip V es massa política. J. Teixidó potser anirà algún dibuix.—Agustí Gil: mercès per la idea del concurs, que mirarem d'aprofitar. Pot enviar las fotografias que vulgui, potsè n'hi haurá alguna aprofit per al Calendari.

AUTÓMATAS NARBÓN**FESTAS DE LA MERCÉ****Fucions extraordinarias : Obras d'espectacle****AUTÓMATAS Y CINEMATÓGRAFO EN CADA SESSIÓ****Sessions a las 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 y 11 de la nit**

Camiseria y Corbateria

DE

Jaume Sans

Boqueria, 32

BARCELONA

● ● Especialitat en las camisas a mida ● ●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande

Cirurgiá Dentista

CASP, 34, 1.er, 2.^a

(Derant dels PP. Jesuitas)

Los mellors, més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFIA

HISPANIA * Pelayo, 59, pral.

Director: Joseph Banús

TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

OBRADOR DE PLATERIA

DE

M. y A. ARAGONÉS

Objectes pera certamens

Obres d'art de tota mena
Especialitat en las reliquias

Montjuich del Bisbe, 3

30 d'utxas 25 Plas. Massatge per técnichs especialistas Major, 15,
Gracia y Montjuich del Carme, 5 (Banys de Solé)

Imp. LA RENAISSANCE, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Al cap de la devallada
d'aquest tan hermós poblet,

à en Delpont, molt satisfet,
li vaig dar forta abrassada.